

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή ΙΑ' Λουκά – Λουκ. 14, 16-24. (14/12/2014)

Θεία Ευχαριστία: η ζωή του κόσμου

Η Θεία Λειτουργία, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι το κέντρο της Ορθοδόξου Εκκλησιαστικής ζωής. Σε κάθε Θεία Λειτουργία τελείται το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας και ο λαός του Θεού καλείται να γίνει σύσσωμος και συναιμος Χριστού, να λάβει δηλ. μέσα του, οντολογικά και όχι θεωρητικά, ολόκληρο τον Χριστό και το Σώμα και την Ψυχή Του. Η Θεία Λειτουργία παρομοιάζεται από τον Κύριο με δείπνο μέγα στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ο Ιησούς, ομιλεί στο ακροατήριό Του με απλές εκφράσεις και έννοιες. Αναφέρεται σε ένα σπουδαίο άνθρωπο, ο οποίος ετοίμασε στην οικία του μεγάλο τραπέζι και κάλεσε πολλούς συνανθρώπους του για να γευθούν τα αγαθά της φιλοξενίας του. Οι προσκεκλημένοι, όμως, αρνήθηκαν την πρόσκλησή του, επικαλούμενοι διάφορους λόγους και ποικίλα προσχήματα. Κάποιος επικαλέστηκε το νέο χωράφι που είχε αγοράσει και έπρεπε να περιποιηθεί. Άλλος τις κτηνοτροφικές του δραστηριότητες, ενώ κάποιος άλλος επικαλέστηκε οικογενειακές υποχρεώσεις, αφού μόλις είχε παντρευτεί. Τετριμμένοι λόγοι δηλ. της καθημερινότητας, κράτησαν μακριά από το μεγάλο δείπνο όλους τους προσκεκλημένους.

Η πρόσκληση του Χριστού στο Δείπνο της Ευχαριστίας είναι διαρκής και επαναλαμβανόμενη. Κάθε φορά που η καμπάνα χτυπά το πρωί της Κυριακής ή των εορτών η πρόσκληση απευθύνεται και πάλι. Ο Χριστός μας καλεί στην Εκκλησία. Έχουμε, άραγε, αντιληφθεί τι σημαίνει η πρόσκληση αυτή; Έλεγε ένας αγιασμένος Ρουμάνος Ορθόδοξος Ιερέας ότι «το να πας την Κυριακή στη Λειτουργία σημαίνει πραγματικά να βγεις από το σπίτι σου και να πας στον ουρανό. Να εγκαταλείψεις το περιβάλλον σου, τα πλάσματα της γης, για να βρεθείς ανάμεσα στη συντροφιά ολόκληρου του σύμπαντος, με το Θεό, να Τον ακούς, να Τον παρατηρείς, να Τον τρως και να Τον πίνεις. Να έρχεσαι στον εαυτό σου, στο κατά φύσιν είναι σου. Να γίνεσαι υιός του Θεού Θεωμένος»¹. Αυτό σημαίνει η αποδοχή της πρόσκλησης για τη συμμετοχή στο Ευχαριστιακό Δείπνο της Θείας Λειτουργίας.

Όμως, λίγοι ανταποκρίνονται σ' αυτή. Υπάρχουν εκείνοι που επικαλούνται λόγους σαν κι αυτούς που καταγράφονται στην Ευαγγελική διήγηση, λόγους φτηνούς και τετριμμένους. Τελικά, όλα μπορούμε να τα κάνουμε μέσα στην εβδομάδα, για όλους μπορούμε να διαθέσουμε το χρόνο μας, μόνο για την ψυχή μας δε μπορούμε να

¹ Βιργκίλ Γκεωργκίου, «Ένα όνομα για την αιωνιότητα», σελ. 139

διαθέσουμε τον ελάχιστο χρόνο, να φροντίσουμε τις ανάγκες της και να τη θρέψουμε με τους καρπούς της Ευχαριστίας.

Στην εποχή μας, όμως, ακούγονται και πιο επικαιροποιημένες προφάσεις, για να δικαιολογήσουν την αποχή. Μια απ' αυτές αφορά στους Κληρικούς, οι οποίοι συχνά προβληματίζονται με επιλογές και συμπεριφορές και γίνονται αφορμή αποστροφής των ανθρώπων για τη ζωή της Εκκλησίας. Και σ' αυτή την περίπτωση, όμως, παρατηρείται η παράλογη σύγχυση και ταύτιση του Θεού με τους ανθρώπους – λειτουργούς Του. Αλίμονο αν η Εκκλησία στηριζόταν σε ανθρώπινες δυνάμεις, ή η σωτηρία μας ήταν καρπός της αξιοσύνης ή της αναξιοσύνης των Κληρικών. Οι όποιες ατέλειες των Εκκλ/κών λειτουργών δεν αλλάζουν το γεγονός ότι ο Χριστός είναι η αλήθεια και η ζωή, που βιώνεται μόνο μέσα στο γεγονός της Εκκλησίας. Η πνευματική ζωή είναι προσωπική υπόθεση, είναι σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, στο πλαίσιο της οποίας ο κληρικός, είτε είναι άξιος, είτε ανεπαρκής, λειτουργεί ως αυθεντικός φορέας της χάριτος του Θεού, καθώς φέρει πάνω του τη χάρη του Μυστηρίου της Ιερωσύνης. «Ο κληρικός, κάθε βαθμού, είναι φορέας μιας ανεξάντλητης, σε δύναμη και πνεύμα, κοσμοθεωρίας, είναι ανάξιος, ίσως, εκπρόσωπος του Θεού στη γη, εφοδιασμένος, όμως, παρά την αναξιοσύνητά του, με υπερφυσικές εξουσίες πνευματικής δομής, που εξαντλούνται στην ηθική καταξίωση του ανθρώπου και στην πνευματική του τελείωση. Και στην εποχή του Κυρίου υπήρχαν οι άνθρωποι της συναγωγής, που ασκούσαν ιερατικά χρέη, χωρίς εσωτερικό αντίκρισμα. Δεν συνεβούλευσε, όμως, ο Κύριος την εγκατάλειψη, εξαιτίας τους, της συναγωγής. Συνέστησε στους ανθρώπους να ακούνε μεν όσα εκείνοι θα τους λένε, να μην πράττουν, όμως, όσα εκείνοι θα πράττουν»²

Επ' εσχάτων, ακούγεται και μια άλλη δικαιολογία. Η Εκκλ/κή ζωή, ο Εκκλησιασμός, η συμμετοχή στο Μυστήριο της Ευχαριστίας θεωρούνται πράξεις αναχρονιστικές και οπισθοδρομικές, που έρχονται σε ευθεία σύγκρουση με το πνεύμα της προόδου, που πρέπει να χαρακτηρίζει την εποχή μας. Τα υλιστικά κηρύγματα της εποχής έχουν πείσει πολλούς ότι το να πιστεύει κανείς στο Θεό σήμερα είναι αστεία υπόθεση. Γιατί, όμως, η βίωση της ζωής του Χριστού στην εποχή μας θεωρείται οπισθοδρόμηση; Γιατί η επιλογή της Εκκλ/κής εμπειρίας θεωρείται ενέργεια κομπλεξισμού και μειονεξίας; Και ποια είναι η πρόοδος, τελικά; Είδαμε το κατάντημα του κόσμου που επέλεξε να ζει χωρίς Χριστό. Ζούμε μέσα σε ένα κόσμο θύμα των καταστροφικών επιλογών του. Γύρω μας επικρατεί η έκπτωση του ανθρώπου σε όλα τα επίπεδα, η κοινωνική αδικία, το έγκλημα, ο ρατσισμός και η μισαλλοδοξία, η παρακμή και η προσβολή του ανθρωπίνου προσώπου και όλα αυτά είναι καρπός της αυτοκτονικής

² «Κυριακάτικοι Αντίλαλοι Α'», σελ. 68

επιλογής του κόσμου να εξακολουθεί να αρνείται την πρόσκληση του Θεού για συμμετοχή στη ζωή της Ευχαριστίας, στο γεγονός της Θείας Λειτουργίας.

Αδελφοί μου, «αν η Θεία Λειτουργία και η Λατρεία δεν ξαναγίνουν το κέντρο της ζωής μας, ο κόσμος μας δεν έχει τη δυνατότητα να ενοποιηθεί και να μεταμορφωθεί, να ξεπεράσει τη διάσπαση, την ανισορροπία, το κενό και τον θάνατο, παρά τα φιλότιμα ανθρωπιστικά συστήματα και προγράμματα βελτιώσεως του κόσμου»³.
ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, «Ο Όσιος Γρηγόριος», τεύχος 1, σελ. 70